

Похилила старість до землі,
Зморшками обличчя заснувала.
Рідко вже й зустрінеш на селі —
Відходила жінка, відгуляла.

Але ще при хаті день при дні
Топає, дає усьому раду.
І дорослі діти, і дрібні
Внуки їй у ріднім домі раді.

Сад, город, худібка у хліві —
Це тепер її нехитре діло.
Тільки в'яне сила у крові
І недуги мучать кволе тіло.

Все спізнала на своїм віку:
І війну найважчу, і розруху,
І вдовину долю нележку,
І в безхліб'я — лободу й макуху.

Де ті біди?.. Як вода, спливли.
Жий та будь, а вже нема коли...
